

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 07, 2014

Nummer 7, 2014

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:750](#) 04-02-2014

Vereffenaars

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2014:488](#) 30-01-2014

Stichting Emmanuel

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2014:413](#) 30-01-2014

Vastgoed beheer/Rabobank Vaart- en Vechtstreek

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:489](#) 15-01-2014

VEB actie LCI

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2013:6392](#) 30-10-2013

De Paasberg

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2013:6407](#) 09-10-2013

Roma/Reparco

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2013:6413](#) 02-10-2013

Horst Sinco c.s. / Alfran c.s.

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Afvalzorg c.s. / Slotereind

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Vereffenaars

Aansprakelijkheid vereffenaars. Gelet op het feit dat op de vereffenaar dezelfde aansprakelijkheid rust als op een bestuurder, mag naar het oordeel van het hof naar analogie van HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZo758, NJ 2006, 659 alleen dan worden aangenomen dat de vereffenaar jegens de schuldeiser van de ontbonden rechtspersoon onrechtmatig heeft gehandeld waar hem, mede gelet op zijn verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt treft.

Op 29 november 2004 heeft De Gladiol Groningen BV als beherend vennoot van het aannemersbedrijf Timmerwerkplaats Groningen CV het besluit genomen tot ontbinding van deze vennootschap, waarna Timmerwerkplaats Groningen CV in liquidatie is getreden. Eveneens op 29 november 2004 hebben geïntimeerden 1 en 2 als enig aandeelhouders van De Gladiol Groningen BV het besluit genomen tot ontbinding van deze vennootschap.

Bij scheidsrechterlijk eindvonnis van 27 september 2005 zijn Timmerwerkplaats Groningen CV en De Gladiol Groningen BV veroordeeld tot betaling van een bepaald bedrag aan appellant. De rechtsgrond van de veroordeling was een toerekenbare tekortkoming van Timmerwerkplaats Groningen CV en De Gladiol Groningen BV bij de uitvoering van een aannemingsovereenkomst. Appellant vordert betaling van geïntimeerden 1 en 2 van een bedrag van € 33.780,57. Het betreft de schade die appellant stelt te lijden doordat zijn vordering op de ontbonden vennootschappen Timmerwerkplaats Groningen CV en De Gladiol Groningen BV oninbaar is gebleken. Geïntimeerden 1 en 2 zijn als vereffenaars opgetreden van de ontbonden vennootschappen. Zij hebben in die hoedanigheid volgens appellant zijn belangen als crediteur van Timmerwerkplaats Groningen CV en De Gladiol Groningen BV verwaarloosd en hen treft daarvan een persoonlijk verwijt.

De rechtbank heeft bij het bestreden eindvonnis de vordering van appellant (eiser in eerste aanleg) afgewezen. De rechtbank kwam tot de conclusie dat geïntimeerden 1 en 2 (gedaagden

in eerste aanleg) in hun hoedanigheid van vereffenaars de belangen van appellant veronachtzaamd hebben en derhalve onrechtmatig gehandeld hebben. De rechtbank komt evenwel tot de conclusie dat appellant niet heeft bewezen schade te hebben geleden als gevolg van deze onrechtmatigheid.

Appellant heeft hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis. In de onderhavige zaak bespreekt het hof allereerst de grieven in het incidenteel appèl. Grief B in het incidenteel appèl keert zich, kort samengevat, tegen het oordeel van de rechtbank dat geïntimeerden 1 en 2 als vereffenaars onrechtmatig hebben gehandeld jegens appellant. In dat kader overweegt het hof dat op grond van het bepaalde in artikel 2:23a lid 1 BW geldt dat iedere vereffenaar dezelfde bevoegdheden, plichten en aansprakelijkheid heeft als een bestuurder, voor zover deze verenigbaar zijn met zijn taak als vereffenaar, tenzij de statuten anders bepalen. Vereffening houdt in dat de activa van de ontbonden rechtspersoon (en CV) te gelde worden gemaakt en dat schulden van de rechtspersoon worden betaald. Ten aanzien van schuldeisers zullen vereffenaars zorgvuldig te werk moeten gaan, en een tekortschieten van de vereffenaars in een behoorlijke behartiging van de belangen van de schuldeisers kan tegenover hen onrechtmatig zijn. Gelet op het feit dat op de vereffenaar dezelfde aansprakelijkheid rust als een bestuurder mag naar het oordeel van het hof naar analogie van HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0758, NJ 2006, 659 rov. 3.5 alleen dan worden aangenomen dat de vereffenaar jegens de schuldeiser van de ontbonden rechtspersoon (en vennootschap) onrechtmatig heeft gehandeld waar hem, mede gelet op zijn verplichting tot een behoorlijke taakuitoefening als bedoeld in artikel 2:9 BW, een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Naar het oordeel van het hof valt geïntimeerden 1 en 2 in casu een voldoende ernstig verwijt te maken. Geïntimeerden 1 en 2 waren naast vereffenaars ook via een bepaalde constructie debiteur van Timmerwerkplaats Groningen CV. En door na te laten aangifte tot faillietverklaring te doen, hebben zij zichzelf als debiteuren van Timmerwerkplaats Groningen CV bevoordeeld, omdat zij buiten een faillissement niet zouden worden aangesproken ter zake van de inlossing van hun schuld van € 261.917 aan Timmerwerkplaats Groningen CV, met mogelijke benadeling van appellant als voorzienbaar gevolg. In die situatie bleef appellant immers geheel onbetaald, terwijl een faillissement in beginsel zou hebben betekend dat de curator de vordering van Timmerwerkplaats Groningen CV op geïntimeerden 1 en 2 zou hebben moeten innen. De daarmee gerealiseerde bate zou vervolgens – indien er geen bevoorrechte schuldeisers zijn, hetgeen niet is gesteld – gelijkelijk, pondspondsgewijs, zijn verdeeld over het gezamenlijke bedrag van de concurrente schuldeisers. Het hof concludeert dat de vereffenaars jegens appellant onrechtmatig hebben gehandeld. Het incidenteel appèl kan derhalve niet slagen.

Het voorgaande betekent naar het oordeel van het hof nog niet dat appellant uiteindelijk ook

daadwerkelijk schade heeft geleden als gevolg van het onrechtmatig handelen van de vereffenaars. De omstandigheid dat Timmerwerkplaats Groningen CV en De Gladiool Groningen BV beide zijn ontbonden en vereffend, staat er immers geenszins aan in de weg dat appellants nogmaals hun faillissement aanvraagt, en in dat faillissement zijn concurrente vordering ter verificatie indient. De grieven I en IV in het principaal appèl falen derhalve. Ook grief II kan niet slagen, terwijl grief III geen bespreking behoeft.

Het gerechtshof, recht doende in hoger beroep, bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-02-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:750

Zaaknummer: 200.083.520-01

Wetsartikelen: 2:23a lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Emmanuel

Betreft het verzoek tot verkrijging van een machtiging tot omzetting van verzoekster, zoals is bedoeld in artikel 2:18 BW, in een private kerkelijke rechtspersoon in de zin van het Wetboek van Kerkelijk Recht 1983.

De rechtbank oordeelt als volgt. Het verzoek strekt tot het verkrijgen van een machtiging tot omzetting van verzoekster, zoals is bedoeld in artikel 2:18 BW, in een private kerkelijke rechtspersoon in de zin van het Wetboek van Kerkelijk Recht 1983. Overgelegd zijn afschriften van de thans geldende statuten van verzoekster, (uittreksels/een uittreksel uit) de notulen van de bestuursvergadering van 18 november 2013 en het notariële ontwerp van de akte van omzetting van 17 januari 2014.

De rechtbank overweegt dat een rechtspersoon zich blijkens artikel 2:18 eerste lid BW kan omzetten in een andere rechtsvorm, waartoe zijn vereist: (1) een besluit tot omzetting, genomen met inachtneming van de vereisten voor een besluit tot statutenwijziging; (2) een besluit tot wijziging van de statuten; en (3) een notariële akte van omzetting die de nieuwe statuten bevat.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt de bedoeling om de omzettingmogelijkheden te bestendigen voor alle rechtsvormen, dus ook die naar private kerkelijke rechtspersonen.

Het besluit tot statutenwijziging is met inachtneming van de relevante vereisten genomen. Dit besluit beoogt, blijkens de notulen, tevens omzetting van de rechtsvorm. De statutair vereiste goedkeuring van de moderator en de erkenning door de bisschop van 's-Hertogenbosch zijn verkregen.

De rechtbank concludeert dat de besluiten tot omzetting en statutenwijziging rechtsgeldig zijn genomen, terwijl niet is gebleken dat een rechtsvordering tot vernietiging van de besluiten aanhangig is.

Uit de stukken is gebleken dat verzoekster met inachtneming van de toepasselijke wettelijke

en statutaire regels tot omzetting van een stichting in een kerkelijke stichting heeft besloten, en dat het verzoek aan de wettelijke vereisten voldoet. Van enige aanleiding om de machtiging te weigeren is niet gebleken. Het verzoek zal worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2014:488

Zaaknummer: C/01/272939

Wetsartikelen: 2:18 BW

RECHTSPRAAK

Vastgoed beheer/Rabobank Vaart- en Vechtstreek

Rabobank heeft als separatist in het faillissement van Mercator projecten B.V. een vordering op Vastgoed beheer en Zonen beheer welke tegen betaling van een boedelbijdrage aan de curator is gelast. Vastgoed beheer en Zonen beheer voldoen deze vordering niet waarop de curator hun faillissement aanvraagt. Vastgoed beheer en Zonen beheer vorderen dat de Rabobank wordt verplicht onderhandelingen aan te gaan om te komen tot een minnelijke regeling en dat het faillissementsverzoek wordt ingetrokken omdat sprake is van misbruik van recht. De rechtbank wijst deze vorderingen af. Vastgoed beheer en Zonen beheer hebben geen feiten en omstandigheden naar voren gebracht waaruit blijkt dat de Rabobank geen te respecteren belang heeft bij de handhaving van de faillissementsaanvraag.

Op 22 januari 2013 is Mercator projecten B.V. (hierna: Mercator) gefailleerd. Hof Amsterdam heeft op 27 augustus 2013 rechtdoende in kort geding Zonen beheer en Vastgoed beheer, beide onderdeel van dezelfde groep, veroordeeld tot betaling van € 1.756.005,07 uit hoofde van een koopovereenkomst met Mercator en € 250.000 als voorschot op een contractuele boete. Het arrest is uitvoerbaar bij voorraad en op 29 augustus betekend. De bodemprocedure van het geschil loopt nog.

Rabobank Vaart- en Vechtstreek (hierna: Rabobank) is als separatist in het faillissement van Mercator gerechtigd tot voormeld bedrag van € 1.756.005,07. De Rabobank heeft tegen betaling van een boedelbijdrage de curator gelast tot inning van dit bedrag. Vastgoed beheer en Zonen beheer zijn niet vrijwillig tot nakoming van de veroordeling tot betaling overgegaan. De groep heeft FHG Bank, onderdeel van de Rabobank, om aanvullende financiering verzocht. De offerte van FHG Bank werd door Vastgoed beheer en Zonen beheer afgewezen, waarop de curator is verzocht tot het treffen van een minnelijke regeling. De curator heeft dit verzoek afgewezen en op 9 december 2013 het faillissement van Vastgoed beheer en Zonen beheer

aangevraagd. Hierop volgend hebben Vastgoed beheer en Zonen beheer om een beslissing ex artikel 69 lid 2 Fw verzocht. Dit verzoek strekte ertoe de curator te bevelen in onderhandeling te treden met Vastgoed beheer en Zonen beheer met als doel een schikking, alsook het intrekken van de faillissementsaanvraag. De R-C heeft dit verzoek afgewezen.

Vastgoed beheer en Zonen beheer vorderen dat de Rabobank wordt gelast op grond van misbruik van bevoegdheid het faillissementsverzoek in te trekken en in onderhandeling te treden om te komen tot een minnelijke regeling.

De rechtbank oordeelt als volgt. De curator is niet gehouden de sommatie van de Rabobank, om het faillissementsverzoek in te trekken, te volgen. De vordering, de Rabobank de curator te laten sommeren het faillissementsverzoek in te trekken en in onderhandeling te treden, dient reeds hierom te worden afgewezen.

Op grond van jurisprudentie kan de rechter een beroep op misbruik van bevoegdheid toestaan wanneer er voor de verzoeker geen enkel positief gevolg valt te verwachten. In casu is het echter geenszins duidelijk dat het faillissement voor de Rabobank geen positief gevolg zal hebben. Evenmin zijn er overige bijzondere omstandigheden op grond waarvan het faillissementsverzoek als onrechtmatig valt te kwalificeren. Er is geen grond aan te nemen dat de Rabobank geen te respecteren belang heeft bij de handhaving van de faillissementsaanvraag.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 30-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2014:413

Zaaknummer: 200.094.858

Wetsartikelen: 2:345 BW, 2:350 BW en 2:351 BW

RECHTSPRAAK

VEB actie LCI

Collectieve actie artikel 3:305a BW; is er sprake van verjaring of stuiting? Heeft de VEB na verjaring van de vorderingen van de individuele aandeelhouders LCI nog voldoende belang bij de door haar gevorderde verklaringen voor recht? De VEB beoogt met de op de voet van artikel 3:305a BW gevorderde verklaringen voor recht de individuele aandeelhouders van LCI in staat te stellen jegens gedaagde 1 en gedaagden 2, 3 en 4 een vordering tot schadevergoeding uit onrechtmatige daad te gelde te maken. Op basis van de voorhanden publieke informatie moet in februari 2003 duidelijk zijn geweest dat gedaagde 1 en gedaagden 2, 3 en 4 van LCI konden worden aangesproken voor de door hen geleden schade zodat de verjaringstermijn voor de vorderingen van de aandeelhouders in ieder geval op 1 maart 2003 is gaan lopen en de verjaring, nu deze niet tijdig is gestuit, per 1 maart 2008 is voltooid. VEB heeft onvoldoende concrete feiten en omstandigheden gesteld waaruit kan volgen dat zij desondanks (nog) een voldoende belang heeft bij de jegens gedaagde 1 en gedaagden 2, 3 en 4 van LCI ingestelde rechtsvorderingen. Dit betekent dat zij daarin niet-ontvankelijk is.

LCI Group Technology NV (LCI) was een beursgenoteerde vennootschap. Gedaagden 1, 2, 3 en 4 maakten deel uit van het bestuur of de raad van commissarissen van LCI. In 2001 is LCI door de Rechtbank Den Bosch in staat van faillissement verklaard. De VEB heeft rechtsvorderingen ingesteld op grond van artikel 3:305a BW. De VEB vordert op de voet van artikel 3:305a BW een aantal verklaringen voor recht. Gedaagden 2, 3 en 4 vorderen in het incident dat de VEB niet-ontvankelijk moet worden verklaard, dan wel dat de vorderingen worden afgewezen vanwege het ontbreken van voldoende belang. Gedaagde 1 heeft zich in het incident aan de zijde van gedaagden 2, 3 en 4 gevoegd.

De rechtbank oordeelt als volgt. De vraag is of in deze procedure kan worden vastgesteld dat de vorderingen van de aandeelhouders zijn verjaard. Ingevolge het bepaalde in artikel 3:310, eerste lid BW verjaart een rechtsvordering tot vergoeding van schade door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de eis dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat. Deze verjaringstermijn begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid hoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. (Hoge Raad, 9 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM1688). Dit betekent dat de beantwoording van de vraag wanneer de verjaringstermijn van een vordering is gaan lopen afhankelijk is van alle ter zake dienende omstandigheden van het geval, waarbij per geval moet worden beoordeeld of, en zo ja, wanneer de benadeelde daadwerkelijk (subjectief) bekend is geworden met de schade en de aan te spreken persoon. Op basis van ingebrachte informatie moet het in ieder geval in februari 2003 voor het overgrote deel van de aandeelhouders voldoende duidelijk zijn geweest dat gedaagden konden worden aangesproken voor de door hen geleden schade. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat bij de beoordeling in deze zaak ervan moet worden uitgegaan dat het overgrote deel van de aandeelhouders uiterlijk in februari 2003 bekend was met zowel de schade als de daarvoor aan te spreken persoon, zodat de verjaringstermijn voor de vorderingen van die aandeelhouders in ieder geval op 1 maart 2003 is gaan lopen en de verjaring, nu deze niet tijdig is gestuit, per 1 maart 2008 was voltooid. De rechtbank is van oordeel dat de verjaring van de vorderingen van de aandeelhouders niet tijdig is gestuit, mede door – onder anderen – de VEB aanhangig gemaakt procedure bij de Ondernemingskamer van het Gerechtshof te Amsterdam. De rechtbank is van oordeel dat de VEB onvoldoende concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld waaruit kan volgen dat zij (nog) een voldoende belang heeft bij de jegens gedaagden ingestelde rechtsvorderingen. Dit betekent dat zij daarin niet-ontvankelijk is.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-01-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:489

Zaaknummer: C/13/510440 / HA ZA 12-189

Wetsartikelen: 3:303 BW, 3:305a BW en 3:310 BW

RECHTSPRAAK

De Paasberg

Vernietiging besluit tot wijziging en goedkeuring van het Huishoudelijk Reglement vereniging; artikel 2:15 lid 1 BW.

Eiser heeft op 15 december 2010 voor een prijs van € 30.000 het lidmaatschap van vereniging serviceflat 'De Paasberg' gekocht. Hij verkreeg daarmee het uitsluitend gebruiksrecht van een wooneenheid in het gebouw dat eigendom is van De Paasberg. Gedaagden in deze zaak zijn De Paasberg, respectievelijk de bestuursleden van De Paasberg. Op 25 april 2012 heeft de Algemene Vergadering van De Paasberg het Huishoudelijk Reglement herzien. Ook de Huisregels die De Paasberg hanteert, zijn geactualiseerd. Eiser is het hier niet mee eens en vordert dat de rechtbank zowel het besluit tot wijziging van het Huishoudelijk Reglement als de nieuwe huisregels nietig zal verklaren dan wel zal vernietigen. Daarnaast speelt in deze zaak een klacht over geluidsoverlast. Eiser heeft bij De Paasberg geklaagd over geluidsoverlast die door [gedaagde sub 3] werd veroorzaakt. De gevolgde klachtenprocedure heeft uiteindelijk geleid tot het besluit van het bestuur van De Paasberg van 19 maart 2013, waarin het bestuur verklaart dat zij de door eiser ingediende klacht over geluidshinder als afgehandeld beschouwt. Eiser vordert dat de rechtbank dit besluit zal vernietigen, evenals het advies van de klachtencommissie van 19 februari 2013. Tot slot vordert eiser dat de rechtbank voor recht zal verklaren dat gedaagden zich onrechtmatig jegens eiser hebben gedragen. Eiser stelt in dat kader dat de bestuursmededeling van september 2011 over zijn geschil met [gedaagde sub 3] onjuist en tendentius is en dat daardoor zijn eer en goede naam is aangetast.

Ten aanzien van het Huishoudelijk Reglement overweegt de rechtbank dat als toetsingsmaatstaf dient te gelden, de vraag of de algemene vergadering bij de afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid en naar billijkheid tot de vaststelling van het Huishoudelijk Reglement heeft kunnen komen. Vervolgens stelt de rechtbank vast dat de ingediende commentaren op het concept van het Huishoudelijk Reglement op hun weg naar de algemene vergadering door het filter van het bestuur zijn gegaan. Daaruit volgt dat de algemene vergadering niet heeft kunnen komen tot een eigen afweging van alle betrokken belangen, zoals wettelijk vereist was voor het nemen van het besluit tot vaststelling van het herziene Huishoudelijk Reglement. Dat eiser in de vergadering gelegenheid heeft gehad om

artikelsgewijs commentaar te geven maakt dit niet anders. De rechtbank komt tot de conclusie dat het in de algemene vergadering van 25 april 2012 genomen besluit tot vaststelling van het herziene Huishoudelijk Reglement in aanmerking komt voor vernietiging. De vordering van eiser ten aanzien van vernietiging van de nieuwe huisregels is daarentegen niet toewijsbaar.

Ten aanzien van de gevolgde klachtprocedure stelt de rechtbank dat volgens het bepaalde in artikel 27 lid 4 onder b van het Huishoudelijk Reglement de klachtencommissie partijen in de gelegenheid had moeten stellen tot re- en dupliek. Noch uit het procesdossier dat aan de rechtbank is voorgelegd, noch uit de opsomming van de door de klachtencommissie bestudeerde stukken blijkt evenwel dat dat gebeurd is. In strijd met het bepaalde onder b van dat artikellid heeft de klachtencommissie geen gevolg gegeven aan het verzoek van eiser om te worden gehoord. De Paasberg heeft verder de stelling van eiser niet betwist dat hij niet kon beschikken over de stukken die van de zijde van de wederpartij bij de klachtencommissie zijn ingediend en zich daartegen dus niet heeft kunnen verweren. De Paasberg heeft, door niettemin te besluiten om op basis van het meerderheidsadvies van de klachtencommissie de klacht van eiser als afgehandeld te beschouwen in plaats van de commissie te wijzen op haar nalatigheid, zich jegens eiser niet gedragen naar hetgeen door redelijkheid en billijkheid wordt gevorderd. Dit besluit van het bestuur komt dan ook in aanmerking voor vernietiging als door eiser gevorderd. Voor vernietiging van het advies van de klachtencommissie is echter, aangezien de klachtencommissie bij gebreke van beslissingsbevoegdheid niet als orgaan van De Paasberg valt aan te merken, in de wet noch in het Huishoudelijk Reglement een rechtsgrond te vinden. De vordering kan dus in zoverre niet worden toegewezen. De wet laat geen ruimte om een rechterlijke uitspraak in de plaats van het vernietigde besluit te stellen. Dit onderdeel van de vordering is dus evenmin toewijsbaar. Het orgaan dat het besluit nam, in casu het bestuur van De Paasberg, zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van wat in het vonnis is overwogen over de gronden voor de vernietiging.

Ten aanzien van de bestuursmededeling van september 2011 oordeelt de rechtbank dat De Paasberg, door de leden tot in detail in te lichten over het geschil tussen eiser en [gedaagde sub 3], onrechtmatig gehandeld heeft jegens eiser, te meer omdat de leden die kennisnamen van deze mededeling daaruit in redelijkheid konden concluderen dat het bestuur in het geschil tussen eiser en [gedaagde sub 3] zich reeds aan de zijde van [gedaagde sub 3] had geschaard.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 30-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2013:6392

Zaaknummer: 242971

Wetsartikelen: 2:15 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Roma/Reparco

Roma onderhandelt met Reparco over de koop van het bedrijfspand van laatstgenoemde. Roma verkoopt dat bedrijfspand, reeds vóórdat de transactie tussen Roma en Reparco gesloten is, door aan een derde. Uiteindelijk gaat de transactie toch niet door. Roma verzoekt om schadevergoeding wegens wanprestatie dan wel onrechtmatige daad. Reparco is tijdens de transactie echter niet bevoegd vertegenwoordigd. Dat kon Roma weten uit het vooraf verstrekte KvK-uitreksel. Ook blijkt niet van een bijzondere volmacht anderszins. Een rondleiding in het bedrijfspand leidt er niet toe dat Roma op een schijn van volmachtverlening mocht vertrouwen. Voor toerekening van een schijn van vertegenwoordigingsbevoegdheid is geen plaats: gezien het belang van de transactie kan de formele bevoegdheidsstructuur niet worden doorbroken.

Roma (eiser) houdt zich bezig met de aan- en verkoop van onroerend goed. Reparco (verweerder), een verwerker van oud papier, is onderdeel van een Noors concern (Norse Skog Industrier, hierna NSI). Roma is door een makelaar benaderd het bedrijfspand van Reparco te kopen in het kader van een sale and leaseback-constructie. De koop, van de zijde van NSI afgehandeld door de personen A en B, wordt na enige onderhandelingen gesloten, onder voorbehoud van goedkeuring door het bestuur van NSI. Goedkeuring van de verkoop door het bestuur van NSI blijft echter uit, omdat NSI besluit Reparco (als geheel) te verkopen aan een derde. Roma heeft het bedrijfspand in de tussentijd echter onvoorwaardelijk doorverkocht.

In onderhavige zaak spelen de vragen of a) Reparco tijdens de onderhandelingen bevoegd is vertegenwoordigd, dan wel dat de schijn van volmachtverlening is gewekt en b) of Reparco onrechtmatig jegens Roma heeft gehandeld.

De rechtbank overweegt als volgt. A en B zijn statutair niet bevoegd Reparco te

vertegenwoordigen. Dat is immers slechts de statutair bestuurder C van Reparco, zo blijkt ook uit het KvK-uittreksel dat door Reparco aan Roma voorafgaand aan de onderhandelingen is verstrekt. Voor een bijzondere volmacht van A en B heeft Roma geen feiten gesteld. C was ook niet bekend met de onderhandelingen aangaande de verkoop van het bedrijfspand van Reparco. Verder is niet gebleken dat Reparco de schijn van volmachtverlening (art. 3:61 lid 2 BW) heeft opgewekt. Uit het feit dat Roma een rondleiding in het bedrijfspand heeft gekregen, valt niet op te maken dat A en B tijdens de onderhandelingen vertegenwoordigingsbevoegd waren. Dit wordt niet anders doordat de e-mail van de advocaat van Reparco vermeldt dat de directie van NSI niet met de verkoop akkoord is gegaan. Voor toerekening van een schijn van vertegenwoordigingsbevoegdheid zou eveneens plaats zijn indien Roma gerechtvaardigd heeft vertrouwd op de bevoegdheid van een onbevoegde vertegenwoordiger door feiten en omstandigheden die voor risico van de onbevoegde vertegenwoordiger komen en waaruit naar verkeersopvattingen een schijn van vertegenwoordigingsbevoegdheid kan worden afgeleid (HR ING/Bera en Fujitsu/Excel). Gezien het grote financiële belang van de onderhavige transactie kan de formele bevoegdheidsstructuur echter niet snel worden doorbroken. A en B waren niet in dienst bij Reparco, maar bij NSI, terwijl bij Reparco het bestuur (lees: bestuurder C) over de transactie diende te beslissen en NSI daarin – kenbaar voor Roma vanwege het KvK-uittreksel – niet vertegenwoordigd was. Het gestelde vertrouwen van Roma komt derhalve niet voor rekening van Reparco. Reparco is dus tijdens de onderhandelingen niet bevoegd vertegenwoordigd, noch is enige schijn daartoe gewekt. Gezien het voorgaande kan in het midden blijven of, in verband met het voorbehoud, de goedkeuring door het bestuur van NSI reeds was verleend, zodat Reparco tekort is geschoten in het nakomen van de overeenkomst, en of Roma gerechtvaardigd heeft mogen vertrouwen op het tot stand komen van een overeenkomst, zodat sprake zou zijn van onrechtmatig handelen van Reparco.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 09-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2013:6407

Zaaknummer: C/05/235264 en 240389 / HA ZA 12-741

Wetsartikelen: 2:240 BW, 3:61 BW, 6:74 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Horst Sinco c.s. / Alfran c.s.

Deze uitspraak betreft een tussenvonnissen in een vrijwaringsprocedure, nadat in de hoofdzaak eindvonnis werd gewezen. Bij eindvonnis in de hoofdzaak zijn Horst Sinco c.s., kort gezegd, wegens kennelijk onbehoorlijke uitoefening van hun bestuurstaak ex artikel 2:248 BW hoofdelijk aansprakelijk gehouden voor het gehele tekort in het faillissement van Babbuls. Horst Sinco c.s. trachten nu een deel van de schade, die zij moeten betalen op grond van onbehoorlijk bestuur, te verhalen op hun medebestuurder Alfran, die in de hoofdzaak niet aansprakelijk gesteld is. De rechtbank verwijst de zaak weer naar de rol, zodat Horst Sinco c.s. kunnen reageren op het verweer van Alfran.

Alfran B.V. is indirect medebestuurder geweest van Babbuls in de periode van 12 april 2005 tot 1 januari 2008. Via Sturmco Investments B.V. (eiseres in deze vrijwaringszaak) is Alfran medebestuurder van Babbuls geweest van 1 januari 2008 tot 14 mei 2009. Alfran is bestuurder van Alfran B.V. Beiden zijn in vrijwaring gedagvaard. De curator heeft Alfran c.s. in de hoofdzaak niet aansprakelijk gesteld.

In de vrijwaringszaak zoeken Horst Sinco c.s. ter zake van hun veroordeling in de hoofdzaak verhaal op Alfran c.s. omdat zij volgens hen in de periode van 11 oktober 2005 tot 14 mei 2009 volgens afspraak, als ook feitelijk, alle dagelijkse en relevante bestuurshandelingen in naam van en ten behoeve van Babbuls hebben verricht. Horst Sinco c.s. stellen zich op het standpunt dat, indien en voor zover hen iets verweten zou kunnen worden, dit verwijt eveneens c.q. in versterkte mate gedaagden raakt en gedaagden geacht kunnen worden jegens Horst Sinco c.s. toerekenbaar tekort te zijn geschoten in hun verplichtingen en/of onrechtmatig te hebben gehandeld c.q. aansprakelijk te zijn, zodat Alfran c.s. gehouden kunnen worden de nadelige gevolgen van de ongunstige afloop van de hoofdzaak te compenseren. Indien en voor zover dit niet zou komen vast te staan, dan geldt volgens Horst Sinco c.s. ten minste dat Alfran c.s. in gelijke mate als Horst Sinco c.s. aansprakelijk zijn. Alfran c.s. voert verweer.

De rechtbank oordeelt dat hoewel de curator Alfran c.s. in de hoofdzaak niet aansprakelijk heeft gesteld, dit onverlet laat dat Horst Sinco c.s. ter zake van hun veroordeling in de hoofdzaak wegens een collectieve bestuurdersaansprakelijkheid op Alfran c.s. als hun medebestuurder verhaal kunnen zoeken voor het gedeelte van de schuld dat Alfran c.s. in hun onderlinge verhouding aangaat (art. 6:10 BW).

Alfran c.s. betogen dat, wat er verder zij van de gestelde gronden voor (mede)aansprakelijkheid, tussen partijen in hun onderlinge verhouding de bijdrageplicht van Alfran c.s. op nihil is gesteld. Het is niet duidelijk hoe Horst Sinco c.s. reageren op dit exceptieve verweer, zodat de rechtbank de zaak naar de rol verwijst, alwaar Horst Sinco c.s. zich bij akte kunnen uitlaten omtrent het exceptieve verweer van Alfran c.s.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 02-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2013:6413

Zaaknummer: C/05/215672 / HA ZA 11-730

Wetsartikelen: 2:248 BW en 6:10 BW

RECHTSPRAAK

Afvalzorg c.s. / Slotereind

Contractenrecht. De appèldagvaarding is uitgebracht aan de verkeerde vennootschap. Wat is de processuele positie van geïntimeerde/incidenteel appellant? Uitleg van de overeenkomst tot overdracht van aandelen in de holding van de afvalverwerkende bedrijven waarbij de Haviltex-maatstaf wordt gehanteerd. Leidt een schending van de verplichting zo spoedig mogelijk te melden van een inbreuk op garanties tot verval van recht? Slagende motiveringsklachten. Beoordeling van de tijdigheid van de melding. Grenzen rechtsstrijd. Verbod van terugwijzing, (gedeeltelijk) eindvonnis.

Slotereind BV was voorheen de 'topholding' van een groep vennootschappen die activiteiten ontplooiden op het gebied van afvalverwerking. In 1997 heeft Afvalzorg Bewerking en Hergebruik BV (Afvalzorg) de aandelen van twee werkmaatschappijen van Slotereind gekocht. Afvalzorg heeft aan Slotereind laten weten dat zij een veelvoud aan inbreuken op de garanties uit de koopovereenkomst had geconstateerd en schadevergoeding wenste te vorderen. Slotereind heeft de vorderingen bestreden en in reconventie gevorderd dat Afvalzorg wordt veroordeeld tot betaling van een bedrag verband houdend met minderkosten van slibverwerking. De rechtbank heeft de wederzijdse vorderingen tot betaling uiteindelijk beoordeeld in een viertal vonnissen, waartegen tussentijds appèl was opengesteld. Slotereind heeft hoger beroep ingesteld. Afvalzorg heeft tijdig cassatieberoep ingesteld. Slotereind heeft verweer gevoerd en tevens incidenteel cassatieberoep ingesteld.

De conclusie van A-G Spier strekt in het principale beroep tot vernietiging van het bestreden arrest en verwijzing naar een ander hof ter fine van spoedige afdoening. Het incidentele beroep dient volgens de A-G verworpen te worden. De A-G begrijpt intussen – en heeft ook zelf ervaren – dat dit een bewerkelijke zaak is. In deze samenvatting wordt de conclusie slechts op een onderdeel, waar de Hoge Raad in zijn oordeel naar verwijst, besproken. Tussen partijen is in confesso dat op Slotereind in verband met een bewerkstelligde schikking in

beginsel een betalingsverplichting rust met betrekking tot een claim van het Hoogheemraadschap Uitwaterende Sluizen. In de bestreden rechtsoverweging heeft het hof geoordeeld dat Afvalzorg ter zake van deze claim is tekortgeschoten in de nakoming van haar uit artikel 5.6 van de overeenkomst voortvloeiende verplichting Slotereind in de gelegenheid te stellen verweer te voeren. Afvalzorg c.s. voeren thans aan dat Slotereind zich ter zake van deze vordering slechts op een opschortingsrecht heeft beroepen. Door Slotereind is bij memorie van grieven geen beroep op artikel 5.6 van de overeenkomst gedaan. Het hof zou dan ook buiten de grenzen van de rechtsstrijd zijn getreden, de feitelijke grondslag van het verweer in strijd met artikel 24 Rv hebben aangevuld, dan wel een ontoelaatbare verrassingsbeslissing hebben gegeven. A-G Spier oordeelt in r.o. 3.56 dat de klacht slaagt. De A-G heeft in de processtukken op de relevante vindplaatsen niet een dergelijke stelling gevonden. Door Slotereind zijn ook geen vindplaatsen genoemd waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat in verband met de claim van het Hoogheemraadschap Uitwaterende Sluizen wél een beroep op artikel 5.6 van de overeenkomst is gedaan. In eerste aanleg is door haar wel in algemene zin een beroep op dit artikel gedaan, met daarbij de mededeling dat per gestelde inbreuk zal worden aangegeven in hoeverre Afvalzorg haar verplichting uit hoofde van dit artikel heeft geschonden. Zij heeft in hoger beroep, en daarom volgens de A-G tardief, bij gelegenheid van het schriftelijk pleidooi een soortgelijk algemeen beroep op artikel 5.6 van de overeenkomst gedaan. Dit beroep is ten aanzien van de claim van het Hoogheemraadschap Uitwaterende Sluizen noch in eerste aanleg, noch in hoger beroep uitgewerkt. De Hoge Raad oordeelt als volgt. Bij de uitleg van overeenkomsten geldt dat, ook indien groot gewicht toekomt aan de taalkundige betekenis van gekozen bewoordingen, de overige omstandigheden van het geval steeds kunnen meebrengen dat een andere (dan de taalkundige) betekenis aan de bepalingen van de overeenkomst moet worden gehecht. Beslissend blijft aldus de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (HR 5 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8101, NJ 2013/214 (Lundiform/Mexx)). Dat is niet zonder meer anders waar een beding verstrekkende gevolgen heeft, zoals een vervalbeding, of waar het een overeenkomst tussen twee professionele partijen betreft die zich hebben laten bijstaan door externe, ter zake kundige juridische adviseurs, zoals het onderdeel tot uitgangspunt neemt (vgl. HR 20 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA0727 (Gemeente Rotterdam/Eneco)). De eerste volzin van artikel 5.5 van de overeenkomst maakt alleen melding van de verplichting tot het zo spoedig mogelijk melden van inbreuken. Het hof heeft echter uit de naar zijn oordeel 'niet voor misverstand vatbare tekst' van die eerste volzin afgeleid dat niet-nakoming van die verplichting leidt tot verval van recht. Aldus heeft het onvoldoende inzicht gegeven in zijn gedachtegang, aangezien zonder motivering niet valt in te zien waarom die tekst eerder tot dit gevolg zou nopen dan tot

een ander gevolg (zoals een verplichting tot vergoeding van schade). De klacht treft doel. De volgende klachten betogen dat het hof, kort gezegd, aan zijn beslissing kenbaar ten grondslag had moeten leggen in hoeverre Slotereind enig nadeel heeft ondervonden door de (late) melding van de inbreuken op de garanties in de brief van 30 oktober 1998. Als Slotereind geen nadeel ondervond van enige (late) melding en niet daardoor in haar belangen is geschaad, dan zal er, aldus de klachten, niet spoedig aanleiding kunnen zijn om Afvalzorg c.s. een gebrek aan voortvarendheid te verwijten. De klachten treffen doel. Indien ervan wordt uitgegaan dat het niet 'zo spoedig mogelijk' melden van inbreuken leidt tot verval van recht, kan ook in een geval als het onderhavige de vraag of een melding tijdig is gedaan niet worden beantwoord zonder acht te slaan op alle omstandigheden van het geval. Daarbij dient mede acht te worden geslagen op enerzijds het ingrijpende rechtsgevolg van een te late melding en anderzijds de concrete belangen waarin de schuldenaar is geschaad door het late tijdstip waarop de melding is gedaan (vgl. HR 8 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4600). In het licht van de stellingen van Afvalzorg c.s. had het hof kenbaar in zijn oordeelsvorming moeten betrekken in hoeverre Slotereind ten aanzien van de onderscheiden inbreuken op de garanties nadeel heeft ondervonden doordat Afvalzorg eerst op 30 oktober 1998 schriftelijk melding heeft gemaakt van die inbreuken. Het middel klaagt voorts dat het oordeel van het hof met betrekking tot de zogenoemde 'doorgerotte lichtstraten' en de 'ventilatiekoker hal 4' onjuist, althans onvoldoende gemotiveerd is, omdat Afvalzorg c.s. gemotiveerd hebben gesteld dat Slotereind met de desbetreffende gebreken bekend was ten tijde van het sluiten van de overeenkomst en bewust heeft gezwegen over deze gebreken. De klacht slaagt. De kennelijke strekking van de desbetreffende stelling van Afvalzorg c.s. is dat een beroep op het vervalbeding onder deze omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het hof mocht aan die stelling niet voorbijgaan. Het volgende onderdeel klaagt dat het hof bij zijn oordeel over de inbreuk met betrekking tot de zogenoemde 'Uitwaterende Sluizen' buiten de grenzen van de rechtsstrijd is getreden. De klachten slagen op de gronden vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.56. Waarom andere – afgewezen – inbreukvorderingen in mindering zouden moeten worden gebracht op een vordering wegens inbreuk op de balansgarantie, zoals het hof heeft overwogen, is zonder nadere motivering onbegrijpelijk. Het laatste onderdeel komt op tegen de verwijzing van de zaak naar de Rechtbank Noord-Holland ter verdere behandeling en beslissing. Het onderdeel slaagt. Het door het hof vernietigde vonnis was gedeeltelijk een eindvonnis. Het hof moest zelf de zaak afdoen. Voor een uitzondering hierop was geen aanleiding.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: